

N:o 101.

*Af Herr **Sven Håkanson:** Om ändring i 22 kap. 4 § Ärfdabalken, angående förmyndares redovisningsskyldighet.*

Uti 22 kap. 4 § Ärfdabalken bestämmes, att förmyndare skall så förränta och förkofra den omyndiges redbara penningar som säkrast och bäst pröfvas. I sådana tider som dessa, då det är svårt att placera penningar till 6 procent ränta med afdrag blott af den lön och vedergällning, som Rätten enligt 23 kap. 5 § Ärfdabalken pröfvar skäligt. Häraf synes framgå, att om förmyndaren skall kunna påräkna att komma från förmyndareredovisningen utan förlust, så måste han upptaga i sina räkningar de högsta möjliga omkostnader, hvilket åter kan föranleda klander, och ändock kan han komma att lida förlust, besväret oberäknadt, då han af Rätten kan åläggas redovisa 6 procent ränta för de kontanta penningar han innehaft. I dessa tider, då penningar icke med säkerhet kunna placeras på säker hand till 5 procent ränta, utan man ofta i bankerna får åtnöjas med lägre, har jag ansett att en gräns borde fastställas, hvarutöfver Rätten ej skulle ega att bestämma räntan för omyndiges penningar, oaktadt räntan i andra afseenden är fri; detta skulle efter mitt förmenande lända till trygghet för förmyndare, utan skada för de omyndige.

Erfarenhet har man tydlig derpå, att penningar kunna fås på billigare vilkor än 6 procent ränta, t. ex. hypotekslån. Ofta kan förmyndaren få hafva ningar inne längre eller kortare tid utan ränta.

Med anledning af hvad jag här haft äran anföra, tager jag mig friheten föreslå,

att förmyndare, för de redbara penningar, han i sådan egenskap om händer har, icke skall af domstol kunna åläggas att

Motioner i Andra Kammaren, N:o 102.

att i den årliga räkningen redovisa mer än fem procent ränta. Skulle möjligtvis denna ränta icke ens kunna erhållas, redovise då den ränta, som är gångbar i närmaste bankinrättning för der på deposition insatta medel.

Stockholm den 28 Januari 1874.

Sven Håkanson.

N:o 102.

Af Herr A. Gumælius: Derom att vidare inmutningar i enlighet med nu gällande grufvestadga icke måtte inom Norrbottens län beviljas äfvensom hvilostånd å derstädes redan inmutade malmfält icke medgifvas.

Norrbottens väldiga och rika malmfält — Gellivara, Ruotivara, Haukivara, Kirunavara, Luosavara, Svappavara m. fl. — ådraga sig i våra dagar, då jernprisen äro högt uppdrifna och goda jernmalmer svåråtkomliga, en ökad uppmärksamhet och äro föremål för en spekulationslust, som visserligen icke afser endast att under sken af bergsbruk komma åt skogen, utan ock torde grunda sig på förhoppningar att kunna få under gynnande omständigheter till höga pris aflåta mutsedlar åt enskilde personer och bolag, som till äfventyrs komma att bildas för grufvedrift i dessa nejder. En ökad anledning till så-